

Sygn. akt VI ACa 1354/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Irena Piotrowska

Sędzia SA – Aldona Wapińska (spr.)

Sędzia SO del. – Marian Kociotek

Protokolant: – sekr. sądowy Mariola Frąckiewicz

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2013 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa (...) Banku (...) S.A.

w W.

przeciwko H. M.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 24 kwietnia 2012 r.

sygn. akt XX GC 63/11

I. oddala apelację;

II. zasądza od H. M. na rzecz (...) Banku (...) S.A. w W. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

VI ACa 1354/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 stycznia 2011 r. powód (...) Banku (...) S.A. w W. wystąpił przeciwko H. M., wnosząc ostatecznie o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej:

1. kwoty 1.679.805,46 złotych, na którą składają się:

a) kwota 165.815,25 złotych tytułem dalszych odsetek ustawowych liczonych od kwoty 2.558.012,08 złotych od dnia 5 stycznia 2011 r. (tj. od dnia wniesienia pozwu) do dnia 5 lipca 2011 r. (tj. do dnia wpłaty kwot: 380.000,00 złotych i 371.782,51 złotych),

b) kwota 45.675,34 złotych tytułem dalszych odsetek ustawowych liczonych od kwoty 1.806.229,57 złotych od dnia 6 lipca 2011 r. do dnia 14 września 2011 r. (tj. do dnia wpłaty kwoty 238.473,08 złotych),

c) kwota 558,38 złotych tytułem dalszych odsetek ustawowych liczonych od kwoty 1.567.756,49 złotych od dnia 15 września 2011 r. do dnia 15 września 2011 r. (tj. do dnia wpłaty kwoty 100.000,00 złotych) oraz

d) kwota 1.467.756,49 złotych wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 16 września 2011 r., (tj. od dnia następnego po ostatniej wpłacie) do dnia zapłaty

wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 1.467.756,49 złotych od dnia 16 września 2011 r. (tj. od dnia następnego po ostatniej wpłacie) do dnia zapłaty;

2. kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kwoty 7.200 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na pozew z dnia 16 marca 2011 r. pozwana wносиła o oddalenie powództwa wskazując, że dochodzone przez powoda roszczenie uległo przedawnieniu. Zdaniem pozwanej, z uwagi na okoliczność, iż Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gorlicach w dniu 14 stycznia 2008 r. stwierdził umorzenie postępowania upadłościowego prowadzonego pod sygn. akt KM 962/07 w oparciu o art. 146 ust. 1 prawa upadłościowego i naprawczego, termin przedawnienia w niniejszej sprawie należy liczyć od dnia następującego po dniu, w którym uprawomocniło się postanowienie o ogłoszeniu upadłości M. M. (1), tj. od dnia 20 grudnia 2007 r. Toteż, w ocenie pozwanej, pozew z dnia 5 stycznia 2011 r. należy uznać za wniesiony po upływie trzyletniego okresu przedawnienia.

Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie w punkcie pierwszym zasądził od H. M. na rzecz (...) Banku (...) S.A. w W. kwotę 1.679.805,46 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 1.467.756,49 zł od dnia 16 września 2011 r., do dnia zapłaty, a w punkcie drugim zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 39.193,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w tym 7.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Podstawą rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego były następujące ustalenia:

W dniu 31 grudnia 2009 r. na podstawie umowy cesji wierzytelności nr (...) zawartej pomiędzy (...) Banku (...) z siedzibą w W., a Bankiem (...) w L. (zmienianej aneksami z dnia 7 stycznia 2010 r. oraz z dnia 20 grudnia 2010 r.) poprzednik prawny powoda (...) Banku (...) w W. nabył od Banku (...) w L. wymagalne wierzytelności w stosunku do M. M. (1) oraz H. M. wynikające z umów:

- o udzielenie kredytu obrotowego - odnawialnego nr (...) z dnia 1 kwietnia 2004 r. oraz

- o udzielenie kredytu obrotowego nr (...) z dnia 5 maja 2004 r., zawartych przez M. M. (1) i H. M., prowadzących wspólnie w okresie kredytowania działalność gospodarczą pod firmą Firma Handlowa (...) M. M. (2), M. H..

W 2007 roku pierwotny wierzyciel – Bank Spółdzielczy w L. podjął działania w celu wyegzekwowania od dłużnika H. M. przysługujących mu należności, wystawiając bankowe tytuły egzekucyjne nr (...) z dnia 13 czerwca 2007 r. i nr (...) z dnia 13 czerwca 2007 r. oraz uzyskując na te tytuły klauzule wykonalności nadane postanowieniami Sądu Rejonowego w Gorlicach z dnia 22 czerwca 2007 r. wydanymi w sprawach o sygn. akt I Co 421/07 oraz o sygn. akt I Co 422/07.

W dniu 4 lipca 2007 r. poprzednik prawny powoda złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko H. M.. Egzekucja prowadzona była na podstawie ww. tytułów wykonawczych przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gorlicach C. B. pod sygn. akt KM 962/07 i została umorzona postanowieniem Komornika z dnia 14 stycznia 2008 r.

Okolicznością między stronami niesporną było istnienie wymagalnej wierzytelności powoda względem pozwanej, wynikającej z ww. umów kredytowych, w kwocie 1.679.805,46 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 1.467.756,49 złotych od dnia 16 września 2011 r. do dnia zapłaty. Pozwana nie zakwestionowała istnienia samej wierzytelności, ani jej wysokości.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Sąd Okręgowy podkreślił, że spór pomiędzy stronami dotyczył dwóch kwestii: skuteczności podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia oraz zarzutu dotyczącego możliwości dochodzenia roszczenia przez powoda wobec istnienia bankowych tytułów egzekucyjnych.

Zdaniem Sądu I instancji bezsporny okazał się związek dochodzonego roszczenia o zapłatę z działalnością gospodarczą prowadzoną przez pozwaną i jej męża, a to z kolei pozwalało na przyjęcie, że roszczenie ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym stało się wymagalne (art. 120 § 1 k.c.).

Sąd meriti powołał się na art. 123 § 1 pkt 1 k.c. oraz na wyroki Sądu Najwyższego, w których stwierdzono iż zarówno wnioski o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu (wyrok SN z dnia 12 stycznia 2012 r., sygn. akt II CSK 203/11, LEX nr 1125087), jak i wnioski o wszczęcie egzekucji (wyrok SN z dnia 10 października 2003 r., LEX nr 106951) przerywają bieg przedawnienia. Na gruncie przedmiotowej sprawy Sąd Okręgowy uznał zatem, że czynnościami które kolejno przerwały bieg terminów przedawnienia dla wszystkich roszczeń wynikających z obu ww. umów kredytowych były: złożenie przez pierwotnego wierzyciela - Bank (...) w L. wniosków o nadanie klauzul wykonalności bankowym tytułom egzekucyjnym nr (...) z dnia 13 czerwca 2007 r. oraz nr (...) z dnia 13 czerwca 2007 r., a następnie - złożenie przez poprzednika prawnego powoda (...) Banku (...) do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gorlicach C. B. wniosku o wszczęcie przeciwko pozwanej postępowania egzekucyjnego na podstawie ww. bankowych tytułów egzekucyjnych zaopatrzonych w klauzule wykonalności.

Postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gorlicach C. B. (pod sygn. KM 926/07) toczyło się zarówno przeciwko pozwanej, jak i przeciwko jej mężowi - M. M. (1). Jednakże w dniu 3 grudnia 2007 r. Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, w sprawie o sygn. akt V GU 14/07, wydał postanowienie o ogłoszeniu upadłości M. M. (1), obejmującej likwidację majątku. Postanowienie to stało się prawomocne w dniu 19 grudnia 2007 r. W związku z przedmiotowym postanowieniem Komornik Sądowy wydał w dniu 14 stycznia 2008 r. postanowienie, w którym stwierdził, że na podstawie art. 146 ust. 1 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze postępowanie egzekucyjne w sprawie o sygn. akt KM 926/07 umarza się w całości z mocy samego prawa w stosunku do M. M. (1) i H. M..

Sąd I Instancji stwierdził, że datą zakończenia postępowania egzekucyjnego w stosunku do pozwanej, od której termin przedawnienia roszczeń z obu ww. umów kredytowych rozpoczął ponownie bieg, była data doręczenia wierzycielowi egzekucyjnemu postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, nie zaś data uprawomocnienia się postanowienia o ogłoszeniu upadłości M. M. (1). Ta ostatnia data, czysto hipotetycznie, mogłaby być uznana za datę zakończenia postępowania egzekucyjnego wyłącznie w odniesieniu do męża pozwanej.

Z uwagi na powyższe Sąd meriti uznał, iż pozew wniesiony w dniu 10 stycznia 2011 r. został złożony przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia.

W odniesieniu do drugiego z zarzutów zgłoszonych przez pozwaną, Sąd Okręgowy stwierdził, że bankowy tytuł egzekucyjny nie ma mocy wiążącej orzeczenia sądowego, ani nie stwarza stanu powagi rzeczy osądzonej. Nie istnieją wobec tego przeciwskazania, aby uznać za dopuszczalne wydanie kolejnego tytułu egzekucyjnego w sprawie na rzecz następcy prawnego banku.

Jednocześnie Sąd I instancji podzielił stanowisko powoda, iż z uwagi na istnienie powodztw przeciwegzekucyjnych, jak również na okoliczność, iż brak jest możliwości dochodzenia przez instytucję nie będącą bankiem roszczeń na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego, twierdzenia pozwanej o tym, jakoby istnienie dwóch odrębnych tytułów wykonawczych powodowało pogorszenie jej sytuacji, gdyż mogłoby doprowadzić do dochodzenia przez powoda dwa razy zapłaty tej samej wierzytelności, są bezzasadne.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art.98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

I. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wydane przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gorlicach w sprawie o sygn. akt KM 926/07 wpłynęło na przerwanie biegu przedawnienia roszczenia, w sytuacji, gdy przedmiotowe umorzenie postępowania egzekucyjnego miało jedynie charakter deklaratoryjny a komornik dokonał umorzenia postępowania w stosunku do M. M. (1) oraz pozwanej H. M. w oparciu o art. 146 ust. 1 prawa upadłościowego i naprawczego;

II. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na stwierdzeniu, iż datą zakończenia postępowania egzekucyjnego w stosunku do pozwanej była data doręczenia wierzycielowi egzekucyjnemu postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, w sytuacji, gdy z uwagi na fakt umorzenia postępowania egzekucyjnego w stosunku do pozwanej z mocy prawa, datą tą była data uprawomocnienia się postępowania o ogłoszeniu upadłości;

III. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu za dopuszczalne wydanie drugiego tytułu egzekucyjnego na rzecz powoda, oraz stwierdzeniu, iż uprzednio wydany bankowy tytuł egzekucyjny nie ma mocy wiążącej, przez co w/w stan faktyczny nie wpływa na pogorszenie sytuacji pozwanej, w sytuacji gdy uprzednio wydany na rzecz poprzednika prawnego powoda, bankowy tytuł egzekucyjny formalnie istnieje, został wydany celem wyegzekwowania wierzytelności, które wynikały z umów o udzielenie kredytów, zawartych wspólnie przez upadłego i pozwaną oraz mógłby w rezultacie doprowadzić do powstania tytułu egzekucyjnego o odmiennej treści, chociaż odnoszącego się do tej samej wierzytelności, tworząc ryzyko naruszenia interesów pozwanej;

IV. obrazę przepisów prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 221 k.p.c. poprzez nierozważenie w sposób wszechstronny zebranego w sprawie materiału dowodowego, prowadzące w konsekwencji do przyjęcia, iż datą zakończenia postępowania egzekucyjnego w stosunku do pozwanej, od której termin przedawnienia roszczeń z umów kredytowych zawartych przez pozwaną zaczął biec, była data doręczenia wierzycielowi egzekucyjnemu postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego w sytuacji, gdy datą tą była data uprawomocnienia się postanowienia o ogłoszeniu upadłości.

Podnosząc powyższe zarzuty pozwana wносиła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji.

W odpowiedzi na apelację powód wносиł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Orzeczenie Sądu I instancji okazało się prawidłowe, a apelacja pozwanej jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do podstawowego zarzutu na którym pozwana oparła swą apelację, iż umorzenie postępowania egzekucyjnego zarówno w stosunku do M. M. (1) jak i do niej samej nastąpiło z mocy prawa, w oparciu o art. 146 ust. 1 p.u.n., a co za tym idzie za datę umorzenia postępowania egzekucyjnego także w stosunku do niej uznać należało datę 20 grudnia 2007 r. (dzień następny po uprawomocnieniu się postanowienia w przedmiocie ogłoszenia upadłości M. M. (1)). Przyjmując powyższe założenie powódka wywodziła, że roszczenie dochodzone niniejszym pozwem uznać należało za przedawnione.

Zgodnie z aktualnie obowiązującym brzmieniem art. 146 ust. 1 ustawy z dnia 29 lutego 2003 r. prawo upadłościowe i naprawcze (dalej jako „p.u.n.”) postępowanie egzekucyjne dotyczące wierzytelności podlegającej zgłoszeniu do masy upadłości, wszczęte przed ogłoszeniem upadłości, ulega zawieszeniu z mocy prawa z dniem ogłoszenia upadłości. Postępowanie to umarza się z mocy prawa po uprawomocnieniu się postanowienia o ogłoszeniu upadłości (...).

Gdyby art. 146 ust. 1 p.u.n. w obecnym brzmieniu obowiązywał w dacie wydania postanowienia o ogłoszeniu upadłości M. M. (1) (sygn. akt V GU 14/07), to z powyższymi twierdzeniami pozwanej należałoby się zgodzić uznając zasadność podniesionego przez nią zarzutu przedawnienia. W obecnie obowiązującym brzmieniu w/w przepisu ustawodawca połączył bowiem skutki zawieszania i umorzenia postępowania egzekucyjnego wszczętego przed dniem ogłoszenia upadłości, w sytuacji ogłoszenia upadłości, z przedmiotem postępowania egzekucyjnego (tj. dotyczącym wierzytelności podlegającej zgłoszeniu do masy upadłości), uniezależniając je od osoby upadłego.

Pamiętać jednak należy, że w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdzie art. 146 ust. 1 p.u.n. w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją z dnia 6 marca 2009 r. o zmianie ustawy prawo upadłościowe i naprawcze, ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2009 r., nr 53, poz. 434), która weszła w życie 2 maja 2009 r. Zgodnie bowiem z treścią art. 5 w/w ustawy w sprawach, w których ogłoszono upadłość przed dniem wejścia w życie tej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe. Postanowienie o ogłoszeniu upadłości M. M. (1) zostało wydane w dniu 3 grudnia 2007 r. i stało się prawomocne z dniem 19 grudnia 2007 r. (k. 170 a.s. V GU 14/07). W świetle przywołanych powyżej przepisów intertemporalnych nie ulega zatem wątpliwości, że oceny trafności podniesionego przez pozwaną zarzutu, iż postępowanie egzekucyjne uległo umorzeniu z mocy samego prawa na podstawie art. 146 ust. 1 u.p.n. także w stosunku do niej, należy dokonywać przy uwzględnieniu brzmienia powyższej normy prawnej sprzed nowelizacji z dnia 6 marca 2009 r.

Art. 146 ust. 1 p.u.n. przed wejściem w życie wspomnianej powyżej nowelizacji brzmiał zaś następująco: „postępowanie egzekucyjne - zarówno sądowe, jak i administracyjne - wszczęte przeciwko upadłemu przed ogłoszeniem jego upadłości ulega zawieszeniu z mocy prawa z datą ogłoszenia upadłości. Postępowanie egzekucyjne umarza się z mocy prawa po uprawomocnieniu się postanowienia o ogłoszeniu upadłości”. Zgodnie z powyższym brzmieniem art. 146 ust. 1 p.u.n., umorzeniu z mocy prawa ulega postępowanie egzekucyjne toczące się wyłącznie w stosunku do upadłego. Przed nowelizacją z dnia 6 marca 2009 r. wystąpienie skutków w postaci zawieszania i umorzenia postępowania egzekucyjnego w sytuacji ogłoszenia upadłości było związane z osobą upadłego, a nie wierzytelnościami podlegającymi zgłoszeniu do masy upadłości.

Postępowanie upadłościowe przed Sądem Rejonowym w Nowym Sączu, sygn. akt V GC 14/07, zakończone wydaniem postanowienia o ogłoszeniu upadłości z dnia 3 grudnia 2007 r. toczyło się natomiast jedynie przeciwko małżonkowi pozwanej M. M. (1). Z uwagi na uprawomocnienie się powyższego postanowienia w dniu 19 grudnia 2007 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gorlicach C. B. w dniu 14 stycznia 2008 r. wydał postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 146 ust. 1 p.u.n.

Zgodzić natomiast należało się z pozwaną, że postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 146 ust. 1 p.u.n. ma charakter deklaracyjny, tj. stwierdzający istniejący stan. Umorzenie postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 146 ust. 1 p.u.n. (stanowiącego *lex specialis* w stosunku do przepisów art. 818 – 825 k.p.c. i art. 56 – 59 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji) następuje bowiem z mocy prawa i wydanie przez organ egzekucyjny postanowienia w tym zakresie jest zbędne. Gdy jednak zostaje wydane, traktuje się je właśnie jako orzeczenie deklaracyjne (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 1996 r., sygn. akt III CZP 44/96 niepubl.).

Sąd Apelacyjny nie podzielił jednak stanowiska pozwanej, że postanowienie egzekucyjne w stosunku do niej zostało umorzone na podstawie art. 146 ust. 1 p.u.n. ponieważ przeciwko niej nie toczyło się postępowanie upadłościowe. H. M. we wszczętym postępowaniu upadłościowym była jedynie współdłużnikiem, a nie upadłym, toteż w stosunku do niej postępowanie egzekucyjne nie mogło podlegać umorzeniu z mocy prawa na podstawie art. 146 ust. 1 p.u.n. w poprzednim brzmieniu, albowiem wspomniany przepis nie przewidywał skutku umorzenia egzekucji w stosunku do innych współdłużników nie będących w upadłości. Należy więc stwierdzić, że ogłoszenie upadłości M. M. (1) było pośrednią przyczyną umorzenia egzekucji także w stosunku do pozwanej, natomiast właściwą bezpośrednią podstawą umorzenia był brak majątku, z którego można było prowadzić egzekucję wobec pozwanej.

Postanowienie egzekucyjne prowadzone przeciwko H. M. zostało zatem umorzone nie z mocy prawa, ale na podstawie postanowienia Komornika Sądowego, które w odniesieniu do tej dłużniczki miało charakter konstytutywny, a nie deklaracyjny. Umorzenie postępowania egzekucyjnego w stosunku do pozwanej miało miejsce zatem z chwilą uprawomocnienia się postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gorlicach z dnia 14 stycznia 2008 r., tj. po upływie terminu do zaskarżenia tego postępowania skargą na czynności komornika (21 stycznia 2008 r.)

Jak zostało ustalone roszczenia, których powód dochodzi w przedmiotowym postępowaniu podlegają przedawnieniu z upływem trzech lat (art. 118 k.c. in fine). W myśl natomiast art. 123 § 2 k.c., bieg przedawnienia przerywa czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń. Zgodnie zaś z art. 124 § 2 k.c. przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie nie zostanie zakończone. W przedmiotowej sprawie bieg terminu przedawnienia został przerwany przez wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko M. M. (1) i H. M.. Termin ten zaczął jednak biec od nowa w stosunku do H. M. po dniu 21 stycznia 2008 r., a zatem w dniu 5 stycznia 2011 r. (data wniesienia pozwu w niniejszej sprawie - k. 104 a.s.) jeszcze nie upłynął. Z powyższych względów zarzut przedawnienia podnoszony przez pozwaną nie mógł zostać uwzględniony.

Kolejny zarzut podnoszony przez pozwaną dotyczył dopuszczalności wydania kolejnego tytułu egzekucyjnego na rzecz powoda. Pozwana wskazywała bowiem, że poprzednik prawny powoda uzyskał już tytuł wykonawczy w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności i podnosiła, że wydanie wyroku zasądzającego w przedmiotowej sprawie spowoduje wydanie drugiego tytułu egzekucyjnego co do tego samego roszczenia. Powyższy zarzut również okazał się nieskuteczny. Jak słusznie wskazał powód w odpowiedzi na apelację bankowy tytuł egzekucyjny nie ma mocy wiążącej orzeczenia sądowego i nie stwarza stanu powagi rzeczy osadzonej. Zatem pomimo tego, że po zaopatrzeniu w klauzulę wykonalności tytuł taki pozwala na egzekwowanie świadczeń w nim wymienionych, to jednak przedmiotowa wierzytelność nie może być egzekwowana przez powoda w drodze uzyskania klauzuli wykonalności na tytuły egzekucyjne uzyskane przez jego poprzednika prawnego, albowiem powód nie jest instytucją bankową.

Odnosząc się zaś do zarzutu pozwanej dotyczącego ryzyka istnienia w obrocie dwóch tytułów wykonawczych obejmujących jedną wierzytelność, należy wskazać, że powyższa kwestia została rozstrzygnięta przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC 2005, nr 6, poz. 98 gdzie w uzasadnieniu wskazano, że „zgłaszane są niekiedy obawy, iż dochodzenie przez instytucję niebankową w zwykłym procesie nabytej od banku wierzytelności, stwierdzonej bankowym tytułem egzekucyjnym, może doprowadzić do powstania tytułu egzekucyjnego o innej treści, chociaż obejmującego tę samą wierzytelność co bankowy tytuł egzekucyjny. Obawy te należy uznać za nieuzasadnione, gdyż w praktyce zbywca wierzytelności (bank) wydaje z reguły nabywcy (cesjonariuszowi) bankowy tytuł wykonawczy (np. jako dowód istnienia wymagalnej wierzytelności i jej rozmiaru). Gdyby pojawiła się jednak sytuacja, że egzekucja wobec dłużnika była prowadzona na podstawie dwóch tytułów wykonawczych bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w stosowną klauzulę wykonalności i tytułu wykonawczego uzyskanego przez instytucję nie bankową, cesjonariusza) dłużnik mógłby wytoczyć odpowiednie powództwo przeciwegzekucyjne (art. 840 k.p.c.)”.

Wbrew twierdzeniom pozwanej nie istnieje więc ryzyko naruszenia jej interesów wskutek prowadzenia egzekucji tej samej wierzytelności w oparciu o dwa odrębne tytuły wykonawcze. Pozwana może bowiem skorzystać z uprawnienia przysługującego jej na mocy art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., tj. powództwa opozycyjnego.

Z uwagi na powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwaną jako bezzasadną. Konsekwencją oddalenia apelacji było rozstrzygnięcie o kosztach procesu, zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. Ponieważ stroną przegrywającą proces w II instancji jest pozwana, należało obciążyć ją obowiązkiem zwrotu na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego, których wysokość obliczono zgodnie z § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. (Dz. U. z 2013 r., nr 490 tekst jedn.).